

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-05231/21-5

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů jako orgán příslušný podle § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl ve smyslu ustanovení § 98 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení t a k t o:

Podle ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu se rozhodnutí XXXXX, sídlem XXXXX ze dne 1. 12. 2021, č.j. XXXXX, kterým bylo zamítnuto odvolání/rozklad proti rozhodnutí XXXXX ze dne 26. 10. 2021, č.j. 2431/2021, o odmítnutí žádosti o informace spolku XXXXX, pobočný spolek, sídlem XXXXX, IČO: XXXXX **ruší a věc se vrací k novému projednání** odvolacímu orgánu – XXXXX.

Podle ustanovení § 99 odst. 1 správního řádu nastávají účinky rozhodnutí v přezkumném řízení ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění

I.

Úřad obdržel dne 13. 12. 2021 podnět spolku XXXXX, pobočný spolek, sídlem XXXXX, IČO: XXXXX (dále jen „žadatel o informace“), k provedení přezkumného řízení k vydanému rozhodnutí XXXXX, sídlem XXXXX (dále jen „odvolací orgán“) ze dne 1. 12. 2021, č.j. XXXXX, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí XXXXX ze dne 26. 10. 2021, č.j. XXXXX (dále jen „povinný subjekt“) o odmítnutí žádosti, podané dle zákona č. 106/1999 Sb. dne 12. 10. 2021, ve které bylo požadováno poskytnutí následujících informací:

„Elektronická kopie Závěrečné zprávy společnosti XXXXX k exportní politice našich vín.“

Povinný subjekt odmítl žadatelovu žádost rozhodnutím ze dne 26. 10. 2021, č.j. XXXXX. Povinný subjekt se v rozhodnutí odvolává na skutečnost, že obdobné informace, které nyní žadatel požaduje, jsou předmětem aktuálně probíhajícího soudního sporu, který je veden u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 40/2021. Povinný subjekt, uvádí, že osoba nynějšího žadatele, je personálně i majetkově propojena s osobou žalobce (společnost

XXXXX) ve výše uvedené žalobě. Povinný subjekt se dále odvolává na autorskou ochranu požadované závěrečné zprávy, přičemž za vykonavatele autorských práv označuje společnost XXXXX, která je zhotovitelkou dokumentu.

Žadatel podal dne 9. 11. 2021 proti rozhodnutí povinného subjektu odvolání, o kterém rozhodl předseda XXXXX (dále jen „nadřízený orgán“ nebo „odvolací orgán“) dne 1. 12. 2021, č.j. XXXXX. Nadřízený orgán prakticky přejal argumentaci povinného subjektu. Rozhodnutí nadřízeného orgánu na základě žadatelova podnětu ze dne 13. 12. 2021 předmětem tohoto zkráceného přezkumného řízení.

II.

Po prostudování spisového materiálu, podaného podnětu Úřad dospěl k závěru, že odvolací orgán ve svém rozhodnutí pochybil, když žadatelovo odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, aniž by se řádně zabýval žadatelovými námitkami uplatněnými v odvolání, a aniž by řádně přezkoumal soulad rozhodnutí povinného subjektu a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Úřad zároveň shledal, že závažného pochybení se dopustil i povinný subjekt, a to z následujících důvodů.

Jak vyplývá z vlastního šetření Úřadu jsou požadované informace, včetně rozhodnutí obsahující obdobnou argumentaci povinného subjektu, součástí aktuálně probíhajícího soudního řízení u Krajského soudu v Brně, pod sp. zn. 30 A 40/2021 ve věci odlišného žadatele (jak již bylo uvedeno výše), které bude ukončeno vydáním rozhodnutí (rozsudku) výše uvedeným soudem. Úřad nevyklučuje nutnost ochrany požadovaných informací, avšak shledal, že povinný subjekt nedostatečně zdůvodnil, jakým konkrétním způsobem by mělo případné poskytnutí požadovaných údajů (např. v anonymizované podobě) zmařit předmět výše uvedeného soudního řízení. Odvolací orgán pak pouze přisvědčil argumentaci povinného subjektu. Úřad tak dospěl k závěru, že odůvodnění obou správních orgánů týkající se tohoto primárního důvodu je nutno hodnotit jako velmi stručné, obecné a neobsahující žádné správní uvážení, respektive odůvodnění, jenž by bylo po věcné stránce přezkoumatelné, zde chybí.

Dle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002 - 24 a ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS). Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Klíčové tedy je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je rozhodnutí správního orgánu po právní

i skutkové stránce v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36).

Podle ustanovení § 11 odst.4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. neposkytují povinné subjekty informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků, což znamená, že se obecně neposkytují informace související s rozhodováním soudů, s postupem soudů a jejich úkony směřujícími ke zjištění skutkového stavu věci a s úkony účastníků učiněnými vůči soudu a ostatním účastníkům řízení, a to z důvodu, že by takové řízení mohlo být poskytnutím tohoto druhu informací ovlivněno nebo narušeno. Vždy je nutno uvést jednoznačný důvod, který správní orgán vede k omezení základního politického práva. Úřad v této souvislosti poukazuje na rozsudek Městského soudu ze dne 23. 2. 2007, č.j. 10 Ca 144/2005-37: *„Požadavek na poskytnutí anonymizovaných pravomocných rozsudků ve věcech určitého druhu nemůže být odmítnut obecně s tím, že jde o informace o „rozhodovací činnosti soudů“ ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neboť takový výklad tohoto pojmu je výkladem nepřípustně rozšiřujícím. Vždy je nutno jednoznačně zjistit nezbytnost a konkrétní důvod vedoucí k omezení práva na takovouto informaci a posoudit, zda by omezením tohoto práva nedošlo k nepřiměřenému ohrožení zájmů chráněných jinými předpisy či zásahu do práv jiných osob. V tomto smyslu zavazuje povinné subjekty § 12 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.“* Z uvedeného ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. však oba správní orgány dovozují velmi široký závěr, že pokud se vede soudní řízení, je to automaticky důvodem pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Tento automatický závěr však z uvedeného důvodu pro omezení ústavně zaručeného politického práva garantovaného článkem 17 Listiny základních práv a svobod rozhodně neplyne.

Úřad dále konstatuje, že informace z probíhajícího soudního řízení (pozn. ve kterém jednotliví účastníci uplatňují svá práva a ve kterém mají své povinnosti) nelze získávat bez jakýchkoli omezení prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb. třetími osobami, které účastníky soudního řízení nejsou. Dále nelze opomenout pravidla pro nahlížení do soudních spisů upravená přímo v konkrétních procesních právních předpisech (zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád apod.). *„Určité komplikace související s poskytováním informací o soudních řízeních jsou obdobné jako v případě řízení správních, neboť rovněž zde relevantní procesní předpisy (soudní řád správní a občanský soudní řád) upravují zvláštní pravidla pro nahlížení do soudních spisů.“* Citováno z FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 543.

Odvolací orgán uvedl ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a učinil automatický závěr, že pokud se vede soudní řízení, je zde důvod pro odmítnutí žádosti o informace, jak Úřad již uvedl, tento závěr není správný. Oba správní orgány svou argumentaci v tomto směru v předmětném rozhodnutí nikterak blíže nekonkretizovaly a prakticky se pouze odvolávají na shodné informace a totožnou osobu předsedy, spojující nynějšího žadatele s žalobcem v soudním řízení vedeném Krajským soudem v Brně, sp. zn. 30 A 112/2020. Oba správní orgány pak neuvedly konkrétní důvody, které je k tomuto postupu vedly, nebo v čem spočívá případné ohrožení probíhajícího soudního řízení ve věci totožných informací. Svě správní uvážení nerozvedly a není možné tedy jejich závěry posoudit a rozhodnout, zda jsou správné, logické či nikoliv právě pro jejich naprostou absenci.

Rozhodnutí odvolacího orgánu, který fakticky přisvědčil argumentaci povinného subjektu, je tedy nepřezkoumatelné, když navíc opakovaně zdůrazňuje, že jde o hlavní důvod, pro který informace neposkytl.

Úřad dále konstatuje, že **i další důvod, který vedl k odmítnutí žádosti je správními orgány odůvodněn vágně.** Především lze přisvědčit žadateli, že se povinný subjekt v předmětném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s důsledky nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV ÚS 3208/16, i když na něj žadatel v námitce svého odvolání odkazuje. Ústavní soud dospěl ve výše uvedeném nálezu k závěru, že poskytování informací na základě zákona č. 106/1999 Sb. není porušením autorského zákona, neboť jde o zpřístupnění zákonné licence na základě § 34 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona. Dále Úřad cituje hmotněprávní obecné závěry nálezu: *[14.] Orgány veřejné moci musí k žádostem o informace tohoto druhu přistupovat individuálně a vycházet z pravidla, že je třeba poskytnout zásadně veškeré požadované informace, ledaže jde o výjimku z pravidla a jsou dány závažné důvody pro ochranu autorského práva, které převáží nad právem na informace. **Správní orgány a soudy jsou povinny zohlednit objektivní vlastnosti požadovaných informací i to, nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečné (materiální) porušení autorských práv. Současně musí zvážit i povahu práva na informace a míru jeho omezení v kontextu individuálních zájmů žadatele i obecného zájmu na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Bude-li třeba, jsou správní orgány povolány zvážit kolizi práva na informace a ochrany práv k výsledkům tvůrčí duševní činnosti. Ze strany správních orgánů postačí elementární a bezformální úvaha splňující pouze požadavky srozumitelnosti a přezkoumatelnosti; správní soudy jsou k tomu vybaveny podstatně lépe, mj. běžně pracují s testem proporcionality. Na správních soudech lze požadovat, aby vymezily obecná vodítka – typové charakteristiky případů, v nichž mají správní orgány informace poskytnout, nebo naopak upřednostnit ochranu autorských práv. (...)** [15.] Pouze takto formulovaný, individualizovaný a nepaušalizující přístup k poskytování informací odpovídá požadavkům judikatury Ústavního soudu, který nálezem ze dne 30. 3. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 2/10 [(N 68/56 SbNU 761; 123/2010 Sb.), dostupný též na <http://nalus.usoud.cz>] zrušil § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím ve slovu "pravomocných" a vztáhl poskytování v obecné rovině vedle pravomocných i na nepravomocné rozsudky. V odůvodnění zdůraznil, že je nutné zkoumat v každé jednotlivé věci (podle okolností konkrétního případu) nezbytnost omezení práva na informace ve vztahu k jiným ústavně chráněným hodnotám. [22.] Ústavní soud zrušil rozhodnutí obecných soudů proto, že se nedostatečně zabývaly povahou požadované informace a tím, nakolik by její zpřístupnění znamenalo skutečné, materiální porušení autorských práv, a to případně i s ohledem na obsah právní analýzy, která je součástí správního spisu – byť zapečetěná, aby nebyla přístupná účastníkům v rámci nahlížení, čímž by fakticky obešli předmět řízení. Soudy se nezabývaly charakterem konkrétního dokumentu ani obecnější úvahou, nakolik právní analýza vůbec může být kvalifikovaným předmětem autorského práva. Nezohlednily, že právní posouzení tohoto druhu může představovat detailní, vyčerpávající rozbor právní úpravy i relevantní judikatury s obsáhlými a jedinečnými úvahami autora, na druhou stranu však může jít pouze o stručné shrnutí použitelných ustanovení zákona s několika prostými úvahami k aplikaci na určitou typovou situaci. Nepozastavily se nad okolností, že právní analýzy a stanoviska advokáti pojmově vytvářejí nikoli pro vnitřní potřebu, ale právě pro jejich další užití při realizaci práv a povinností objednatele."*

Úřad dále podpůrně odkazuje ke komentáři k autorskému zákonu, jehož autoři dospívají k závěru, že „v doktríně, kterou Ústavní soud reflektuje, je zastáván názor, že **poskytování informací na základě zákona o svobodném přístupu k informacím je právě jiným úředním účelem. K porušení autorského práva tak nemůže dojít, neboť se v případě poskytnutí informace (autorského díla) a tedy užití formou např. rozmnožování, jedná o jednání souladné se zákonem, totiž o výkon zákonné licence stanovené v § 34 autorského zákona, a nikoliv licencování smluvní ve smyslu § 14a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.** Zpřístupnění informace na základě zákonné licence dle § 34 autorského zákona je tedy realizováno v režimu prostého přístupu („access“) za účelem realizace žadatelova politického práva ve smyslu čl. 17 Listiny, nikoli v režimu dalšího (hospodářského) užití poskytnutého díla („re-use“).“ Citováno z POLČÁK, R. a kol. Autorský zákon. Praktický komentář s judikaturou. Praha: Leges. 2020, str. 329. Povinný subjekt se také ve svém rozhodnutí omezil na vágní tvrzení, že „XXXXX na základě žádosti žadatele a komplexní povahy požadované informace dospěl k závěru, že poskytnutím „závěrečné zprávy“ či byť i jen části by nepřípustně zasáhlo do autorského práva společnosti XXXXX., což by bylo přímým popřením shora citovaného § 11 odst. 2 písm. c) Zákona o svobodném přístupu k informacím. Tím by došlo ke znehodnocení výsledku náročných a nákladných tvůrčích procesů autora (rozsáhlých analýz a studií apod.). **Tento závěr přitom má oporu v obecných východiscích soudní rozhodovací praxe, podle kterých není možné se spoléhat například na následnou kontrolu, tedy že žadatel s poskytnutými informacemi naloží zodpovědně a při vědomí požadavků autorského zákona, když uvedené řešení by mohlo ve svém důsledku ohrozit spolupráci třetích osob (nositelů autorských práv) s orgány veřejné moci.**“ Povinný subjekt ve své rozhodnutí ale ona jím deklarovaná „obecná východiska soudní rozhodovací praxe“ nekonkretizuje a např. konkrétní judikaturu potvrzující závěry povinného subjektu neuvádí ve svém rozhodnutí ani odvolací orgán. Oba správní orgány tak odůvodnily aplikaci ochrany autorského práva vágně. Úřad přitom připomíná např. bod 41 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2021, č. j. 9 A 175/2017-96, který uvádí, že „kromě konstatování, že požadovaná studie je autorským dílem, aniž by byly posouzeny zásadní znaky autorského díla dle § 2 odst. 1 a 2 autorského zákona, tj. znak tvůrčí činnosti a znak jedinečnosti, neobsahuje ani elementární úvahu k testu proporcionality ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu (pozn. jde o nález ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV ÚS 3208/16).“ Povinný subjekt se pak na str. 3 svého rozhodnutí omezil pouze na stručné tvrzení, že „požadovaný dokument má všechny atributy autorského díla,“ přičemž odvolací orgán této vágní argumentaci ve svém rozhodnutí pouze přisvědčil. Úřad tak podpůrně odkazuje ke komentáři Autorského zákona, jehož autoři uvádějí, že „**povinné subjekty tak musí provést ad hoc základní a přezkoumatelnou úvahu, jakým způsobem kolizi těchto základních práv vyřešíly. V ní musí zohlednit charakter poskytované informace i potenciální dopad jejího poskytnutí, tedy zda dojde k materiálnímu porušení autorského práva. Pravidlem ale je, že povinné subjekty poskytovat informace musí - ochrana autorského práva je výjimkou z pravidla, která se uplatní pouze jsou-li dány závažné důvody. Toto základní pravidlo nelze ani vyloučit s odkazem na uzavřené smlouvy mezi povinným subjektem a externím subjektem. V tomto kontextu je zásadní závěr Ústavního soudu, že licence pro užití pro účely vyplývající ze smlouvy mj. pokrývá i užití v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.** Pouze takový individualizovaný přístup dle Ústavního soudu splní podmínky § 34

odst. 1 písm. a) AZ.“ Citováno z POLČÁK, R. a kol. Autorský zákon. Praktický komentář s judikaturou. Praha: Leges. 2020, str. 328 – 329.

Úřad dále shledává, že nemůže obstát ani argumentace správních orgánů stran ošetření autorského práva ve Smlouvě o poskytování poradenských ze dne 25. 6. 2020 uzavřené mezi povinným subjektem a společností XXXXX (viz výše podtržené místo komentáře k autorskému zákonu).

Úřad nad rámec výše uvedeného konstatuje, že žadatel v části svého podání ze dne 13. 12. 2021 namítá podjatost zaměstnance XXXXX, který vyhotovil napadené rozhodnutí, příp. dalších osob. Úřad připomíná, že je jeho působnost omezena pouze na zákon č. 106/1999 Sb. a posuzování podjatosti úředních osob do této působnosti nespadá.

III.

Rozhodnutí o odvolání nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, konkrétně § 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, když v odůvodnění rozhodnutí se odvolací orgán řádně nevypořádal se skutkovým a právním stavem v době jeho vydání a řádně se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žadatele. Úřad připomíná, že odůvodnění rozhodnutí má zásadní význam z hlediska přesvědčivosti rozhodnutí a zejména z hlediska přezkoumání rozhodnutí nadřízeným orgánem, kdy musí mít nadřízený správní orgán možnost dohledat, z jakých důvodů a skutečností bylo ve věci rozhodnuto tak, jak správní orgán ve výroku svého rozhodnutí uvedl.

Z výše uvedených důvodů dospěl Úřad k závěru, že jsou splněny zákonné podmínky pro zahájení přezkumného řízení. Ze shromážděných podkladů, rozhodnutí povinného subjektu i nadřízeného orgánu, podnětu žadatele o informace a dalších podkladů, je porušení právních předpisů zjevné a není třeba dalšího dokazování. Z tohoto důvodu bylo možné přistoupit k vydání rozhodnutí v rámci zkráceného přezkumného řízení.

IV.

Úřad na základě řádně zjištěného stavu věci dospěl k závěru, že rozhodnutí XXXXX bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a to zejména v rozporu s ustanovením § 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. **Z tohoto důvodu Úřad rozhodnutí nadřízeného orgánu ruší a věc mu vrací k novému projednání**, když tento opětovně posoudí žadatelovo odvolání v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. a zejména ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Nadřízený orgán musí znovu posoudit napadené rozhodnutí, a v případě, že se s jeho obsahem, respektive aplikovanými důvody pro odepření požadovaných informací, plně neztotožní, bude postupovat dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, přičemž zohlední Úřadem vytýkané pochybení a závazně stanoví povinnému subjektu další postup při opětovném vyřízení žádosti. Pokud se nadřízený orgán při novém projednání žadatelova odvolání ztotožní s rozhodnutím povinného subjektu, pak bude postupovat dle § 90 odst. 5 správního řádu. Nicméně v této souvislosti je nezbytné, aby se nadřízený orgán jednak vypořádal se všemi námitkami žadatele v jeho odvolání, a provedl nové správní uvážení, kterým by shledané nedostatky zhojil tak, aby bylo jeho rozhodnutí po právní i skutkové stránce přezkoumatelné.

V souladu s ustanovením § 99 odst. 1 správního řádu Úřad stanovil účinky tohoto rozhodnutí ode dne, kdy toto rozhodnutí nabude právní moci.

Z výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podle § 152 odst. 1 správního řádu podat do 15 dnů ode dne jeho oznámení rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů, který o rozkladu rozhodne, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Praha 28. února 2022

Mgr. Filip Jebavý
pověřen zastupováním
vedoucího odd. přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. XXXXX
2. XXXXX